

MIELIPIDE 30.6.2016

Helsingin Sanomat

Kotoutuminen on vaikeaa, jos ei saa vakituista asuntoa

Vaikka huutava pula kohtuuhintaisista vuokra-asunnoista pääkaupunkiseudulla on yleisesti tiedossa, poliittista tahtoa ongelman ratkaisuun ei tunnu löytyvän.

VALTIONEUVOSTO hyväksyi kesäkuussa asunnottomuuden ennaltaehkäisyn toimenpideohjelman vuosille 2016–2019. Aune-ohjelma on jatkoa Paavo 1 - ja Paavo 2 -ohjelmille, joiden ansiosta pitkäaikaisasunnottomuus on Suomessa vähentymässä. Tämä on Euroopan mittakaavassa poikkeuksellista.

Valitettavasti maahanmuuttajien asunnottomuus lisääntyy myös Suomessa. Asumisen rahoitus- ja kehittämiskeskuksen (Ara) tilastojen mukaan vuonna 2015 yksin elävistä asunnottomista 27 prosenttia ja asunnottomista perheistä 54 prosenttia oli maahanmuuttajia. Maahanmuuttajien keskuudessa on myös paljon niin sanottuja piiloasunnottomia, jotka eivät välttämättä näy tilastoissa.

SYYT maahanmuuttajien asunnottomuuteen ovat moninaiset. Tehokkaammalla tiedon jakamisella, neuvonnalla ja muilla pehmeillä keinoilla, joita myös kolmannella sektorilla on käytettävissään, voi tiettyyn pisteeseen asti pyrkiä ehkäisemään ja vähentämään maahanmuuttajien asunnottomuutta.

Paljon ratkaisevammassa roolissa ovat kuitenkin suuret rakenteelliset syyt. Esimerkiksi huutava pula kohtuuhintaisista vuokra-asunnoista pääkaupunkiseudulla, jossa sekä suurin osa asunnottomista että maahanmuuttajista oleskelee, on yleisesti tiedossa oleva tosiasia. Silti konkreettiset toimenpiteet asuntopulan lievittämiseksi ovat vuodesta toiseen riittämättömiä. Poliittista tahtoa ongelman ratkaisuun ei tunnu olevan.

PÄÄKAUPUNKISEUDUN kaupunkien vuokra-asuntoihin jonottaa jopa kymmeniätuhansia kiireellisessä asunnontarpeessa olevia ihmisiä. Niinpä katseet kääntyvät yksityisten vuokramarkkinoiden puoleen.

Osa maahanmuuttajista kohtaa asunnonhaussa syrjintää etnisen alkuperän perusteella, mutta nykytilanteessa ilman asuntoa jää helposti myös pienituloinen tai tulonsiirtojen varassa elävä kantasuomalainen. Yhteiskunnan kannalta on kestävämpää, jos heikommassa sosioekonomisessa asemassa olevilla ihmisillä ei ole tosiasiallisia mahdollisuuksia saada kunnollista asuntoa yleishyödyllisiltä eikä yksityisiltä toimijoilta.

Valtionhallinnon arvioiden mukaan Suomesta viime vuonna turvapaikkaa hakeneista yli 30 000 ihmisestä noin 10 000 tulee saamaan oleskeluluvan. Kuitenkin vain noin 4 000:lle on tiedossa kuntapaikka.

Monessa kunnassa nimenomaan vuokra-asuntopula on merkittävä este kuntapaikkojen tarjoamiselle. Asuntopulan vuoksi suuri määrä oleskeluluvan saaneita on vaarassa jäädä jumiin vastaanottokeskuksiin tai joutua hämäläisten asunnonvälittäjien armoille.

JÄÄRÄPÄISIMPIÄ maahanmuuton vastustajia lukuun ottamatta kaikki lienevät yhtä mieltä siitä, että Suomeen jäävien nopea kotoutuminen on kaikkien etu.

Ilman vakituista asuntoa tavallisen arjen rakentamisen edellytykset Suomessa ovat heikot. On turha odottaa opiskelu- tai työllistymispyrkimysten tuottavan tulosta, jos asumisen epävarmuus varjostaa jokapäiväistä elämää.

Asuminen tulee huomioida nykyistä paremmin kaikissa maahanmuuttajien kotoutumiseen ja yhteiskunnalliseen osallisuuteen tähtäävissä toimenpiteissä.

Riitta Salin

toiminnanjohtaja

Tuija Mustajärvi

projektikoordinaattori

Katto-hanke, Moniheli ry

<http://www.hs.fi/mielipide/a1467170354532>